

Slutpsalm.

N:o 500.

Kl. 92.

1. Du, som from-ma hjer-tan vår-dar Och de trog-nas bön upp-tar! När oss
Gud, en dag i di-na går-dar Bätt-re är än tu-sen dar.

lef-nads-o-ron tär, O hur skönt ditt tem-pel är! O hur ljuft att der bort-sjun-ga

Jor-dens sorg och da-gens tun-ga!

Du, som fromma hjertan vårdar
Och de trognas bön upptar!
Gud, en dag i dina gårdar
Bättre är än tusen dar.
När oss lefnadsoron tär,
O hur skönt ditt tempel är!
O hur ljuft att der bortsjunga
Jordens sorg och dagens tunga!

2. Här det ofta går den fromma,
Som han mörkrets gerning gjort;
Här förtvinar dygdens blomma,
Lastens ogräs skjuter fort.
Fröjd och lycka ila bort;
Vänner skiljas innan kort;
Rachel sina barn begråter
Och sig ej hugsvala låter.

3. Men när tempelsången stiger
Andaktsfull mot himlens höjd,
Oro stillas, klagan tiger,
Hjertat slår af helig fröjd;
Själen då, från jordens grus
Trängtande till Faderns hus,
Himlens tungomål re'n talar
Och af hoppet sig hugsvalar.

4. O min själ, du skall dig svinga
Till det Salems berg en gång,
Der Kerubers harpor klinga
Bland de sällas segersång!
Låt ditt lof, ditt böneljud
Gå i förväg hem till Gud,
Medan än du, följd af sorgen,
Irrar utom fadersborgen!

5. Dagar komma, dagar flykta;
Håll dig vid Guds ord och säg:
Det är mina fötters lykta
Och ett ljus på all min väg!
Haf din lust i detta ord,
Som af ålder på vår jord
Menskors tröst och frid beredde
Och till himmelen dem ledde!

6. Kristna, medan vi här vandra,
Låtom oss på fädrens vis
Fromma bedja med hvarandra,
Glada sjunga Herrens pris!
Barnens, liksom fädrens, ljud
Stige upp till samme Gud
Att Hans godhet nederkalla
Öfver oss och öfver alla.

7. Herre, signe Du och råde
Och bevare nu oss väl!
Herre, ditt ansigt' i nåde
Lyse alltid för vår själ!
Herre Gud, Dig till oss vänd,
Och din frid oss alla sänd!
O Gud Fader, Son och Ande,
Dig ske pris i allo lande!

J. O. WALLIN. (J. SVEDBERG.)

